

Foto: Dorota HAVLÍKOVÁ

I PŘES TO VŠECHNO – LÉTO BUDIŽ POCHVÁLENO

BOHUMILA SARNOVÁ

Letošního léta jsem si opravdu „užila“. Ne, nebrouzdala jsem se v dálném moři, nedobývala vrcholky horských velikánů Krkonoš či Jeseníků poklidnými výšlapy. Ani jsem si neužívala chladivých vlnek rybníku, který nám vždycky krásně mokře voněl a šplouchal kousek za naší chalupou. Rybníky, pokud jsou čisté a plné vody, dovedou opravdu krásně vonět vodou. Ob zvlášť po čerstvém brzkém ránu, když je ještě hladina klidná, tichá, obkroužena lehce šumícím rákosím. Znam tenhle pocit dobře, vždyť jsem rozená Jihočeška! Znam z jižních Čech Vrben-ské rybníky, které byly vždy obrovským hnízdištěm vodních ptáků, rybník Černiš, Muničský rybník v podzámčí zámku v Hlu-boké nad Vltavou. Tam v Muničáku rostly tak zvané kotvice plo-voucí, ze kterých se vyráběly suvenýrové přívěsky. Na jeho břehu, vedle loveckého záměčku, je menší zoologická zahrada. Tedy předpokládám, že tam ještě existuje, už jsem tam dlouho nezaví-tala.

Matěják mého dětství a mládí

Velmi dobře jsem znala malý rybník Matěják hned za okrajovou částí Českých Budějovic, kam jsme se chodili koupat, ke kterému se šlo z jedné strany lesíkem a kterému nikdo nikdy neřekl jinak než (a tady mi čtenáři prominou) „Posraný“. Už nevím, jak tenhle název vznikl. Snad proto, že byl les úplně vymeten od smrkových větviček a šišek až na koberce uschlého jehličí. Odjakživa si pamatuji, že tam chodívaly babky s nůšemi i velkými taškami a všechno popadané na zemi sesbíraly na otop do svých kamí-nek. Houby tam rostly opravdu jen omylem. Snad si tam občas zašel některý plavec od rybníka ulevit. Tak třeba proto ten jadrný název. Vůbec nám to tenkrát v dětství nepřišlo jako nevhodné pojmenování. Prostě to tak bylo. Koupat se chodilo přes „Posra-ný“ k Matíku.

Rybník málem po smrti

Ten v úvodu vzpomínaný rybník za naší chalupou se stal letos pro mne doslova a do písmene noční můrou. Buď to byla souhra nedobrych náhod, doufám jen, že to nebyl záměr. Na jaře rybáři rybník vypustili, odlovili ryby a došlo k nejhorsímu. Kvůli nasta-lému období děsného sucha nedotékala voda do bahnitého dna po výlovu. Ve zbylých kalužích u stavidla se nahromadila spous-ta drobných rybek, které z nedostatku vody hynuly. Zápach byl nepřekonatelný. Leč voda stále nedotékala. Nebylo, odkud by mohla. Po sporadických občasných deštích se rybník částečně naplnil. A poté nastal stop stav, už ani kapka deště. Z velkého pětadvacetihektarového rybníka zůstala jen malá část zavodněná, na zbytku plochy počala růst tráva, bohatě rmen, který vytvořil úplně květinové bílé pole. Po čase se na zbylé vodní ploše obje-vily chumáče žlutnoucí hmoty, snad šiníc či žabince, a vytvořily celistvou plochu na hladině. Rybník zmizel pod nánosy. Co na to ekologové? Nevím. Dozvídám se zvláštní novinu. Rybáři už ryb-ník rybami neosadí, po dohodě jim bude uhrazen ušlý zisk. A vše proto, aby se v rybníce více rozmnožily žaby. Zní to absurdně, ale jak jsem koupila, tak prodávám. Faktem je, že rybník vypadá jako zanedbaný chudý příbuzný toho, čím rybník kdysi nedávno ještě byl. Ale už se snad opět blýská na lepší časy, tedy ohledně vzpo-mínaného rybníka. V další sezóně prý bude zase zabydlen rybím živlem (čemuž předcházelo asi dost tuhé jednání s ochránci pří-rody), zase budou kapři vyskakovat nad hladinu a čeřit a čistit svým způsobem vodu. Rybník bude navrácen k účelu, pro který byl budován od nepaměti.

Tak to byl můj první dojem z uplynulého letošního léta.

Moje letní radovánky aneb Vzhůru na komín

A na to následovaly další události, které s báječným užíváním si

letní pohody nemají pranic společného. Byly to sice záležitosti nutné. Ale někdy, když se vše schumelí do jednoho krátkého období, je to nad lidské síly duševní i fyzické.

Nastala další letošní letní anabáze. Na komíně našeho domu v Jihlavě se podepsal čas ne právě příznivým děním. Počal se roz-padat. Únava materiálu po letech užívání, povětrnostní podmínky - to vše si vyžádalo svou daň. Bylo nutno jednat. Ono se to lehce řekne, realita člověka zaskočí. Otázka zněla: Kdo komín opraví, respektive zbourá, a postaví zbrusu nový? Po celkem delších peri-petiích se podařilo obstarat firmu, která výkony provede. Náš komín je úctyhodných rozměrů, ústí do něj pět kouřovodů.

Dostavili se tři mládenci, ze kterých vytrvali pouze dva. Třetí, nejmladší, to předem vzdal, s vidinou hledat méně náročnou práci. Zato ale, i když ve dvou, jim šla práce pěkně od ruky. Setr-vala jsem s nimi po čtyři dny, samo sebou s občerstvením, i přes-to, že prý se to už „nepěstuje“. Jsem prostě stará škola a jsem ráda, když mohu tím vším přispět k dobré atmosféře.

Náš řadový dům čítá čtyři podlaží. Bylo náročné vynášet i při-nášet potřebný materiál do zmíněné výšky. Je to tvrdý chlebiček, smekám před takovými lidmi. Komín se díky jim tyčí opět v celé své kráse. O ceně se zmíním jen náznakem – nestačilo nám za něj několik našich důchodů. Při současných cenách vhodných cihel, jejich množství a dalšího materiálu, ceny odvedené práce, není se čemu divit.

Řemeslník – výhra v dnešní době!

Kula jsem železo, dokud bylo žhavé, jak se pěkně česky říká. Po zkušenostech s komínem jsem nesměle špitla otázku, zda by jeden z mladíků ještě neopravil omítky na naší chalupě na samo-tě. Neboť i na tuto zednickou práci jsme několik let marně hleda-li zedníka. Zkrátka, nikdy nikdo neměl na takové drobnosti čas a asi ani chuť. K mé nesmírné spokojenosti jsme další týden uví-tali řemeslníka na místě činu. Z mých nesměle zmíněných drob-ností se nakonec vyklubala docela slušná práce na dva dny. Ale za ten čas byly opravy hotové. V dnešní době, chudé na řemesl-níky, hotový zázrak!

Předčasné jásání

S chutí a spokojeně, že máme opraveno, jsem se pustila s klid-nou myslí do zhodnocování plodů z naší zahrady: rybíz, angrešt, fazolky, višně, špenát. Týden po hotových opravách omítek jsem začala vařit marmeládu z krásně zrajících mirabelek. Na plotně bublal rozvar z těchto voňavých plodů, které si ve výsledku neza-dají s meruňkami. Vyrovnala jsem si sklenice k řádnému vymytí, otočím vodovodním kohoutkem – a nic, ani kapka. Zkouším vodu v koupelně – rovněž nic. V potrubí to jen žalostně zabubla-lo. Skoro jsem zúpěla nad rozmarem osudu, který mi nadělal další ránu. Jen ještě musím uvést, že i potůček, který protéká naším pozemkem, je v důsledku sucha úplně vyschlý. Žel, toto sucho se dotklo i potočních raků, kteří doslova vyschli na troud. Vylézali zpod kořání trsů travin pod břehy při hledání vody, a to se jim stalo osudným.

Takže jsme zůstali „na suchu“ jako oni. Bez vody pitné i užitko-vé. Fatální situace. Od totálního nedostatku vody nás zachránily kanystry, které jsme plnili životadárnou tekutinou u jedněch zla-tých obyvatel z nedaleké vesnice.

Únava materiálu faktického i lidského

Čerpadlo, které čerpá vodu ze studny z hloubky dvaadvaceti metrů, si postavilo hlavu. Ujistilo nás při svém stáří a osmnáctile-té práce pro náš vodovod, že je unaveno a končí. Pro nás vyvsta-la další otázka letních radovánek. Kde sehnat odborníka, který zji-stí skutečnou závadu, vyprostí a následně zakoupí, osadí a zpro-

vozní nové čerpadlo. Nervy nám počaly hrát na brnkanou. Díky přímlově a známostem našeho letitého kamaráda a řemeslníka se podařilo získat kýženého odborníka. Přijel, viděl, prozkoumal a slíbil práce vykonat. Nastal den „D“, byl pátek. Jestli šťastný, nebo ne, ale pověry jsou pověry. V půli započaté práce pojednou zhasla elektrika, celkem třikrát po sobě a poté nadobro.

Pojistky to nebyly. Dotaz na poruchách byl zodpovězen: poru-cha na vysokém napětí okresů Jihlava a Prachatice, délka poru-chy není zatím známa. Náš horko těžko získaný řemeslník se roz-loučil s tím, že započatou práci dokončí následné pondělí. Pro nás to znamenalo celý víkend stále bez vody a další štrapáci s kanystry. Slib dodržel, přivezl s sebou i potřebného elektrikáře a společně dílo dokončili. Voda po zapojení opět zabublala v potrubí, zprvu se zatvářila nahnědle ale za chvilku prýštila čistá jako křišťál. Po týdenní pauze absence naší vody jsme přímo jása-li.

Voda! To byla úleva! Až při těchto událostech si člověk uvědo-mí, jakým vzácným pokladem voda je. Takové průhledné nic, a co všechno má ve své moci. Když se někdy vyskytne v síle, která ničí a škodí, je zle. Když naopak chybí, je pro život věci nenahraditelnou.

Třešničkou na dortu bylo, že nám v důsledku poruch vysoké-ho napětí v ten pátek úplně vypadl internet, že si to vyžádalo další kroky okolo toho, že je člověk docela závislý v mnoha smě-rech na této technice.....

Léto je léto

Tak to už byla jenom ta snad poslední pomyslná tečka za uží-váním si letošního léta. Ano, i přes to všechno musím trvat na tom, že mám ráda léto, a ať je za všechno přece jenom pochvále-no. Ano, i přesto, že se letos s tím letněním moc nepředvedlo, že skoro celý srpen byl nejen suchý, ale i pořádně studený. Ale tak už to někdy bývá. Není každým rokem „posvícení“. Třeba se léto v dalším roce zaskví ve své plné kráse a bude takové, jaké má být.

Z Vysočiny srdečně zdraví a hezký podzim přeje autorka

JAROSLAV VRCHLICKÝ

Oblaka

Jak nemilovat oblaka,
jež mění se a pomíjí,
tu jako prales lilijí,
tu tatarská jak čabraka.

Tu promění se na draka
a křídlem hvězdy zakryjí;
jak nemilovat oblaka,
jež mění se a pomíjí.

Vím, duši mou to přiláká,
jak pohár žití dopíjí,
v jich blesků zářnou glorii
rychlejším letem nad ptáka!

Jak nemilovat oblaka,
jež mění se a pomíjí.

NIE JE AGENT AKO AGENT, NIEKTO JE "NÁŠ ČLOVEK"

PAVOL JANÍK

V súvislosti s konštatovaním či tvrdením, že bývalá prezidentka Slovenskej republiky je agentkou Spojených štátov amerických, pokladám za potrebné verejnosti priblížiť pomerne široké spektrum významov uvedeného pojmu.

V slovenčine agent označuje predovšetkým zástupcu, sprostredkovateľa, prostredníka, splnomocnenca, zmocnenca, ponúkača, posla, poslanca, vyslanca, emisára, predstaviteľa, reprezentanta, delegáta, legáta, nuncia, hovorcu, makléra a podobne. Až sekundárne ide o pracovníka alebo spolupracovníka spravodajských či policajných orgánov – napríklad CIA, FBI a tak ďalej.

Ak sa hovorí o americkej agentke, treba ešte podstatne rozšíriť okruh významov v angličtine, pretože vo všeobecnosti je to síce OSOBA, ktorá koná v mene niekoho, ale aj VEC, ktorá zohráva určitú úlohu pri dosahovaní požadovaného účinku – teda prípravok, činiteľ, činidlo.

Samozrejme – väčšina ľudí dozaista vníma slovo agent ako výraz, ktorý patrí do oblasti špio-náže. Tak sa na to pozrime podrobnejšie.

Agent je osoba, ktorej spravodajská služba ukladá špecifické úlohy. Môže mať akúkoľvek štátnu príslušnosť.

Agenti, ktorí pôsobia v zahraničí bez diplomatického krytia, sa nazývajú nelegáli a riadi ich priamo centrála.

Agentov, ktorí majú v cieľovej krajine diplomatické krytie, riadi legálna rezidentúra, ktorá je súčasťou oficiálneho zastupiteľského úradu – veľvyslanectva či konzulátu.

Agent, ktorý pod vedením spravodajského dôstojníka zodpovedá za operatívne činnosti iných agentov, sa nazýva riadiaci agent.

Agent, ktorého dvojité poslanie odhalila spravodajská služba a ktorého táto druhá spravodajská služba používa, dobrovoľne alebo z donútenia, pre svoje účely proti jeho býva-lej spravodajskej službe, sa nazýva dvojitý agent.

Agent, ktorý pracuje pre tri spravodajské služby v rámci svojich možností, ale ktorý, podobne ako dvojitý agent, vedome alebo nevedome, neposkytuje významné informácie z dvoch spravodajských služieb v rámci provokácie tretej služby, sa nazýva trojitý agent.

Agent v dôležitom postavení, ktorý využíva svoju pozíciu na ovplyvňovanie verejnej mienky alebo prijímanie rozhodnutí, aby dosiahol výsledky v prospech krajiny, ktorej spravo-dajská služba ho riadi, sa nazýva agent vplyvu.

Agent, ktorý poskytuje informácie bez toho, aby vedel, že ich konečným príjemcom je spravo-dajská služba, alebo bez toho, aby poznal pravú identitu vlády, ktorá je ich konečným prí-jemcom, sa nazýva nevedomý agent.

Osoba, s ktorou spravodajská služba rozvíja vzťahy, alebo uvažuje o rozvíjaní vzťahov s cie-ľom získať ju ako agenta, sa nazýva potenciálny agent.

V tomto zmysle je iste aj na Slovensku veľmi veselo a naša krajinka, ktorá je atraktívnym pozemkom blízko Viedne, sa nesporne hemží agentmi všetkých druhov, veľmocí a okolitých štátov.

Navyše – znalci medzinárodných vzťahov vedia, že spojenie NÁŠ ČLOVEK sa nemusí vzťa-hovať iba na vycvičeného špióna, ale na každého, kto podporuje NAŠE ZÁUJMY.

ARLES

je historické francouzské město na řece Rhôně, asi 25 km od jejího ústí do Středozemního moře. Bylo založeno keltským kmenem Salluviů, působil zde Julius Caesar, ve 4. a 5. století sloužilo jako rezidence římských císařů a bylo hlavním městem Galie.

Arles je známé svými historickými a archeologickými památkami. K nim patří římský amfiteátr pro 25 000 diváků (na snímku Doroty Havlíkové) postavený kolem roku 90 n. l. Ve 3. století se Arles stalo sídlem biskupa, v roce 400 arcibiskupa a hrálo významnou roli v pokřesťanstění Galie.

Od 5. století byla v Arles významná židovská komunita, po roce 1490 však byli všichni Židé vyhnáni a obec se už nikdy neobnovila.

Žila zde řada slavných malířů, jako Pablo Picasso a Vincent van Gogh, který během ročního pobytu v roce 1888 namaloval na 300 obrazů. Obě světové války město vcelku ušetřily a v roce 1981 byla řada starověkých a románských památek města zapsána na Seznam světového dědictví.

V letech 2007-2009 bylo v řece Rhôně nalezeno množství starověkých předmětů, nádob, zbraní a také soch. Mramorovou bustu staršího muže považovali někteří archeologové za portrét Julia Caesara z doby jeho života. Spor není definitivně ukončen.

(Ivo)

STANISLAV ZEMAN	VLADIMÍR HOLAN	
VŠEDNÍ	PTALA SE TĚ	SLUŽEBNOST
Fantastická všednosti Byla jsi milenkou Až do morku kosti	Ptala se tě mladá dívka Co je poezie Chtěl jsem jí říci Také to že jsi Ach ano že jsi A že ve strachu a úžasu Které jsou svědectvím zázraku Bolestně žárlím Na plnost tvé krásy A že tě nesmím líbat A že s tebou nesmím spát A že nic nemám A že ten kdo nemá Co by daroval musí zpívat Ale ně ekl jsi jí to Mlčel jsi A ona ten zpěv Neslyšela (Báseň zhudebnil a zpívá ji Slávek Janoušek)	Jak kůrka chleba trpkne kůrka slova Apollónova. Nelkej však tvůj hlas! A zpívej znova, všechno znova, dokud je čas.
Co povila Hamleta Na Elsinoru Kampy Ve svatozáří noci Holanovy lampy		Ty říkáš: ano, Bůh, ale že hyněš pod trojpalcovým tlakem v člověku? Netisněn, neproplyneš z osudu do osudu, z věků do věků.

Před rovnými 100 lety Bohumír Kozák zpodobnil přístav Le Havre, který leží v Normandii při ústí Seiny do Atlantiku. Reprodukci nám poskytlo Městské muzeum a knihovna Čáslav.

Městské muzeum a knihovna Čáslav po dobu čtyř měsíců zve na výstavu *Architekt Bohumír Kozák s tužkou a štětcem na cestách*.

Bohatá expozice v Galerii městského muzea až do 25. října představuje funkcionalistického architekta také jako bravurního kreslíře a obdivovatele historických staveb.

Prezentovány jsou autorovy originální kresby a akvarely architektonických památek Čech a Moravy, Slovenska a dalších evropských zemí. Některá z těchto děl Bohumír Kozák vydal v souboru reprodukcí *Architekt na cestách* a později bohatě ilustroval také několik pragensií.

Výstava připomíná letošní 140. výročí narození poněkud zapomenutého architekta, teoretika architektury, památkáře, ilustrátora.

Bohumír Kozák (pokřtěn jako Božimír František) se narodil 4. prosince 1885 ve Velké Lhotě u Dačic v okrese Jindřichův Hradec jako syn evangelického faráře Františka Kozáka. Dětství a mládí prožil v Čáslavi, v roce 1903 odmaturoval na místním gymnáziu. V Praze vystudoval obor architektury na ČVUT.

Tvorba

Bohumíra Kozáka byla ovlivněna dobovými uměleckými směry - od klasicizující secese přes dekorativní kubismus po funkcionalismus. K nejvýznamnějším stavbám realizovaným podle jeho návrhu patří Masarykovy domy (dnes Thomayerova nemocnice) v Praze-Krči, paláce Avion (dnes Luxor) a Sevastopol na pražském Václavském náměstí nebo Meziměstská telefonní ústředna na pražském Žižkově. Navrhl také řadu nájemních a rodinných domů, intenzivně se zabýval evangelickou sakrální architekturou. Věnoval se problematice urbanismu hlavního města, vytvořil několik návrhů přemostění Nuselského údolí.

V Čáslavi

bylo podle jeho návrhu realizováno hned několik staveb: Husův sbor Církve československé husitské (dokončen 1926), Hospodářská škola - dnes Střední zemědělská škola (dokončena 1926) a k ní později dostavěn internát (1960), fara Českobratrské církve evangelické (1928) a rodinný dům Emila Picka (1929). Na základě jeho konceptu byl postaven první památník Matouše Ulického na bývalém popravišti (1922) a pamětní sloup Matouše Ulického u kostela sv. Petra a Pavla (1924). Rovněž navrhl interiér Žižkovy síně otevřené roku 1929.

Bohumír Kozák byl nadšeným obdivovatelem a aktivním ochráncem stavebních památek, stal se dokonce předsedou Klubu za starou Prahu. Po celý život se věnoval také kresbě a akvarelu. Napsal a ilustroval několik knih (*Architekt na cestách*, *Poklady pražské architektury*, *Praha - kamenný sen...*). Zemřel 1. dubna 1978 v Praze, je pochován na Vokovickém hřbitově.

* *

V rámci letošního festivalu Den architektury se v Čáslavi bude konat několik akcí spojených s výročí tohoto architekta.

ČÁSLAVÍ ZA ARCHITEKTEM KOZÁKEM - komentovaná procházka v rámci festivalu Den architektury, místo srazu 5. října ve 14 hodin: kamenný pomník Matouše Ulického, Kostelní náměstí. Provázet bude architektka Radka Neumanová.

ARCHITEKT BOHUMÍR KOZÁK A ČÁSLAV - přednáška pořádaná muzejním a vlastivědným spolkem Včela Čáslavská. Přednášet 7. října od 17. hodiny na Nové scéně Dusíkova divadla v Čáslavi bude Anna Boučková. *(Zpracováno z podkladů Městského muzea a knihovny Čáslav)*

Nenahraditelná faleš

Jednou z profesí ohrožených takzvaně umělou inteligencí bude žurnalistika. Jestli něco nástroje umělé inteligence ovládají, jsou to shromažďování a zpracovávání informací.

Z tohoto úhlu pohledu by se o svou živnost měli obávat i všichni ti, kdo jsou placeni za šíření propagandy. Nebo snad ne?

Musíme si uvědomit, že umělá inteligence není programována, aby se před někým hrbila, aby myslela na to, jak užíví rodinu a poplatí všechny složky, není motivována luxusním bydlením a zahraničními dovolenými a nemusí svému okolí dávat najevo, jak moc že stojí na té správné straně.

V tomto jsou propagandisté nezastupitelní. Co charakterizuje většinu českých mainstreamových novinářů? Že dokážou s vážnou tváří psát, že:

- 1). Joe Biden je naprosto zdravotně v pořádku.
- 2). Ukrajina nad Ruskem dtivě vítězí, a to již dávno válku prohrálo.
- 3). Volodymyr Zelenskyj je ryzí demokrat, ač jsou v zemi zakázány opoziční strany i média, volby se nekonají a korupce dosahuje obřích rozměrů.
- 4). Zelenského popularita je mezi obyvatelstvem vysoká a neochvějná.
- 5). Evropská unie žádné závažné ekonomické problémy nemá, a pokud se ona zadlužuje, je to chvályhodný proces. To jen Rusko již tři roky bankrotuje a evropské sankce mu již nejméně desetkrát zlomily vaz.
- 6). Evropa migraci bez problémů zvládá, až na pouliční gangy, náboženskou radikalizaci na školách a rostoucí femicidu. Řecko a Itálie varují před novou masivní migrační vlnou z Libye. Samotný německý kancléř Merz přiznává, že Německo migraci nezvládlo, heslu „Wir schaffen es“ navzdory.
- 7). Green Deal je spásou lidstva i celé planety. Někáké emisní povov

lenky nás přece nerozházejí. Zvláště, když se všichni utápíme v blahobytu.

8). Genocida v Gaze není genocidou, ale bojem za svobodu a demokracii.

9). Prezident Petr Pavel jde všem příkladem, tak běda všem, kdo na světlo vytahují jeho kariérismus mezi 20. a 30. rokem života, kdy se připravoval hájit reálný socialismus se zbraní v ruce, a vůbec patřil k tehdejším společenským oporám, a nikoli ke ztroskotancům a vydědencům, tedy dnešní terminologií řečeno – dezolátům.

10). Žádná cenzura tu není. To jen dezoláti nesmějí šířit dezinformace.

A kdo v jednotlivých bodech zastává opačné stanovisko, je ruský kolaborant. Nakonec jsou to však ti samí novináři, kteří nakonec píší o tom, že se Biden kvůli svému špatnému zdravotnímu stavu nikdy neměl stát prezidentem, že Ukrajina prohrává, že Zelenskyj si vskutku jako autokrat počíná, a lidi nemá za sebou, ale v ulicích proti sobě, že zadluženost Evropské unie roste, v Berlíně je rudý chalífát atd.

Takovým médiím má někdo věřit? Taková média mají být dávana za vzor objektivity dětem na školách?

Jako etalon propagandistů si uvedme vedoucího Programu bezpečnostních strategií a seniorního analytika Bezpečnostního centra Evropské hodnoty Martina Svárovského (KDU-ČSL). To by patrně měl být guru bojovníků proti „dezinformacím.“ Pokud ovšem dezinformaci definujeme jako fakty nepodložený argument či prokazatelně na pravdě se nezakládající výrok, dojdeme k závěru, že přesně toto splňuje Svárovského prohlášení z dubna 2022, kdy se vymezil vůči všem odborníkům, kteří varovali, že Ukrajina nemůže Rusko porazit (mezi ně patří rovněž profesor Drulák): „Je to nesmysl. Nevím, jaký vojenský strateg vyvodil cokoli z toho, že Rusko vyhraje. Rusko je těsně před porážkou. Chtěl bych ty vojenské strategy vidět – a předpokládám, že tady jsou...Rusko

MAREK ŘEZANKA

prohraje. Tečka. To je jednoznačné. Otázka je, jak ta porážka bude vypadat a jak dlouho si zachová schopnost ohrožovat Evropu z některého z území Donbasu. Ale Rusko už prohrálo.“ Zbožné přání není rozbor, a nemělo by tak s ním být při rozhodování státu nakládáno.

Kdo bral podobné teze jako relevantní analýzu, podporoval zbytečné umírání lidí, namísto snahy toto šílenství zastavit. Jistě si vzpomene-te, jak opovržlivě se mainstream vyjadřoval o iniciativě Mír a spravedlnost z ledna 2023 a jejich představitelích. Tito lidé byli vykreslováni jako zrádci a kolaboranti s Ruskem. Kdyby jim bylo nasloucháno, bylo by dnes méně mrtvých a „poražené“ Rusko by se možná spokojilo s menším územním ziskem (nemluvě o situaci, kdyby byly dodrženy Minské dohody).

Jestliže bude dopřáváno sluchu lidem typu pana Svárovského (kterého je možné vnímat jako nekorunovaného krále dezinformační scény), bude se bojovat do totálního zničení Ukrajiny. Představme si šachovou partii. Stává se, že od určitého stavu je zřejmé, kolikátým dalším tahem nastane neodvratný mat. Ten, kdo mu čelí, má dvě možnosti: pokračovat v partii až do svého pohledu trpkého konce, nebo uznat porážku. V šachové partii jde toliko o figurky, ve válce ovšem o lidské životy. Iniciativa Mír a spravedlnost myslela v prvé řadě na ně.

Problém, jemuž evidentně čelíme, je, že ti, jimž by mělo být nasloucháno, jsou mediálně oktrojováni a dehonestováni, a těm, kteří by raději měli mlčet, je stále ještě početnou částí společnosti nasloucháno jako slovu Božímu.

Na druhou stranu by se propagandisté příliš radovat neměli. Nahraditelní jsou – a to různými „chatboty“, což jsou programy schopné simulovat jakoukoli konverzaci. Tak jako vidíme třeba na letištích jezdit sem a tam robotické vysavače, budeme brzy číst jedinou možnou pravdu vygenerovanou stejnými roboty. Oproti těm dnešním tyto nebude třeba živit.

0 milion mrtvých později...

DANIEL STERZIK

Tak jsme v pondělí (18. 8. 2025) ve Washingtonu viděli to, po čem jsme volali před třemi roky. Ještě než Velký Oranžový Otec povolal své podnáčelníky, jasně řekl, že Ukrajina nebude v NATO a Krym zůstane Rusku. Prostě uznal geopolitickou realitu a odmítl hařání všech těch mopslíků o tom, jak přivítal masového vraha, který na Ukrajině vraždí lidi, nejspíš proto, že prezidenti Spojených států za posledních dvacet let také zavraždili hodně civilistů, ale nikdo za to americkým sportovcům nezakazoval účast na olympiádách.

Základní axiom, kvůli kterému tato válka vznikla, bychom tedy snad měli vyřešený. Na Ukrajině se nebude nacházet žádná základna NATO a „nepotopitelná letadlová loď Krym“ bude dál patřit Rusku. Vojáci na obou stranách padli především kvůli těmto dvěma skutečnostem. Rusko se vrátilo mezi velmoci, protože dokázalo vést dlouhodobý konflikt vysoké intenzity proti Západu, zmarginalizovat Evropskou unii, posílit svou prestiž u zemí globálního Jihu a dosáhl uznání své síly i u samotných Spojených států.

Zároveň Putin dosáhl u Trumpa uznání toho, že už nebude žádný Minsk 3, protože předchozí dohody vedly k jedinému – jak jsme se dozvěděli od Angely Merkelové, měly poskytnout Ukrajině čas na vyzbrojení. Žádné dohody o zastavení palby nebudou, střilet se (možná) přestane, až bude dohodnuta celá nová bezpečnostní architektura v Evropě. A čím déle se bude licitovat, tím spíš bude Zelenský prezidentem Lvova...

Kvůli tomu jsme se stali téměř nepřáteli státu, vzpomínáte? Hned na začátku války jsme říkali, že Ukrajina tuto válku nevyhraje, nikdy v NATO nebude a Krym také zpátky nedostane. Říkali jsme, že sankce víc uškodí nám než Rusům, a i přes krásná propagandistická hesla vítězících Ukrajinců výsledek bude přesně opačný. Mír jako prokremelský narativ...

Po třech letech střelení a milionech mrtvých jsme přesně tam, kde jsme byli na jaře 2022. Geopolitické mírové podmínky jsou stejné, jaké byly i tenkrát... jen tenkrát ještě Rus nepožadoval všechna dobytá území.

Poté, co jsme za válku utratili valorizace našich důchodů a zdvojnásobenou daň z nemovitosti, seškrtané výhody pro pracující a ještě pořádný státní dluh, obětovali jsme levné energie a diplomatické vztahy s půlkou planety, požaduje Rusko i území, které ještě neobsadilo. Skvěle jste tu válku vedli, Scholzi, Macrone, Bidene...

Mimochodem... z nějakého, mně nepochopitelného důvodu, za tento tristní stav můžeme my, chcimíři. I když jsme nenarušili jedinou dodávku munice. I když vláda měla celou dobu pohodlnou většinu a to nejhorší, co se tu stalo, byl zfetovaný Kolumbijec, který zapálil autobus v garáži. My jsme jen mluvili a nenechali se umlčet. Nesabotovali jsme ani výrobu ani dopravu granátů. Nebránili jsme ničemu, co naše vláda udělala. Jen jsme před tím varovali... Přesto nás označují za viníky této prohry. Byli jsme málo nadšení a málo jsme nadávali Putinovi.

Prosím, všimněte si, že evropští šašci sice na pondělní schůzce zpochybňovali kdecu, volali po silných bezpečnostních zárukách a všichni do jednoho stáli pevně za Ukrajinou, ale jen stáli. Nikdo už nemluví o posílání vojáků na Ukrajinu, protože bez USA se nikomu nechce. Nikdo ani nepípl o členství v NATO nebo o vrácení

Krymu. Liberální méeéédia také žvanila o všem možném, ale nakonec se diskuse stočila k případným výměnám území na východě Ukrajiny. Krym a NATO, to už jsou vyřešené záležitosti.

Možná proto je Putin tak v klidu... Faktor času je na jeho straně, dosáhl svých geopolitických cílů, jeho armáda se nezmenšila, ale vyrostla, Spojené státy uznaly jeho červené čáry..., zbytek je už vyslovené byznysová záležitost. Má dáti – dal.

Stálo to za to?

Stálo to za ten milion mrtvých? Stálo to za zničení evropského hospodářství? Stálo to za deindustrializaci? Stálo to za zbídačení širokých vrstev obyvatelstva? Před čtyřmi roky měla „antisystémová scéna“ v podobě SPD deset procent ve volbách. Teď si SPD a Stačilo! sáhnou dohromady na pětadvacet procent a otázka referenda o EU a NATO není předmětem tajné touhy na alternativních serverech, ale přetřásá se v majnstrýmu a je jedním z hlavních volebních témat.

Stálo za milion mrtvých, že Alternativa je už sledovanější než majnstrým? Stálo za milion mrtvých, že Otázky Václava Moravce už neurčují, o čem se bude tento týden mluvit, ale naopak se mluví o zrušení České televize? Stálo za to, že majnstrýmu už zbyl jen bulvár, aby se uživil? Mezi titulky na Novinkách, Respektu nebo Blesku už není žádný rozdíl.

Stálo za to, zapojovat se do proxy války Spojených států, která dopadla jako VŠECHNY ostatní proxy války Spojených států? Stálo za to, investovat politický kapitál do senilního prezidenta? Stálo za to, stát se nejnenáviděnějším premiérem v zemi? Ani Nečas nemusel chodit venku uprostřed roty těžkooděnců. Kolik to tenkrát dostal ve volbách? Sedm procent? Myslíte, že tentokrát to bude jinak?

Stálo za to, přesvědčit větší polovinu národa, že evropské hodnoty jsou dobré jen na naše ožebračování? Stálo za to, zničit kredibilitu Milionu chviliek i všech dalších faktčekerů? Stálo za to, zničit důvěryhodnost médií tak, že se dneska jako fejsbůkový influencer uživí kdejaký hejhula nebo Vidlák?

Stálo za to, zničit si i vztahy s USA a přijít o jejich krytí? Co, Petře Pavle? Co, Petře Fialo? Váš deepstate držely USA. Jen co jste se hodnotově vymezili, objevila se Zdislava Pokorná a začala psát o bitecinech... Pořád nic? Pořád vám to nedochází? Stálo za to, křičet, jak patříme na Západ, ale ve skutečnosti dělat všechno pro to, abychom patřili do Kyjeva?

Na jaře 2022 to mohlo dopadnout stejně. Jen by nezemřel milion Ukrajinců, my bychom neměli rozvrácenou ekonomiku, neměli bychom o bilion peněz vyšší státní dluh, Česká televize by nebyla před ukončením a možná by jí ještě někdo věřil... Jo, důvěra k novinářům je na historických minimech... Brzy nebudeme mít zákony na ochranu novinářů, ale zákony na ochranu před novináři...

A na závěr... Myslíte, že Zelenský může předstoupit před své banderovce a říct, že po milionu mrtvých Ukrajina podepíše horší mír, než jaký vyjednali v Istanbulu v roce 2022?

(Autor je předsedou hnutí STAČILO!, psáno 19. srpna 2025)

K. H. BORODUBSKÝ

Epigramy

Recept

Kdo se bojí nemocnice,
nechce platit poplatky,
ať zapálí voskovice
a zaklepe podpatky!

Populační

Prci, prci, prcičky,
píchejte jak včeličky!

Ať se rodí hodně dělnic,
které skončí u popelnic,

ať se rodí více lopat,
které budou za nás kopat!

Futuristický

Moje srdce dávno lační
po pravdě a lásce.
Na poplatky regulační
dá se vyhrát v Sazce.

Prognostický

Jakou má budoucnost finanční elita?
Lůza z ní nadělá krvavá jelita.

Výzva k občanské neposlušnosti

Když je občan poslušný
a politik neslušný,
jde to s obcí s kopce.

Je čas zvednout zadek z židle,
sebrat cepy nebo vidle,
vyhnat lapky z obce!

Proti pánům, proti stranám

Ten, kdo platí řádně daně,
přispívá i na strany.
Po volbách je potom na ně
povětšinou nasraný.

Vzít partajním lídrům prachy,
zatrhnout jim sponzory,
prásknou do bot, zblednou strachy,
rozjasní se obzory.

Konta kariéry

Dnes kdejaký vetčný kmet
tajně touží po Hradě.
Komu je však málo let,
ten sní prostě o radě.

Správní nebo dozorčí,
hlavně ať to sype!
Bez slušného obročí
nelze cítit s lidem

Optimistický

Ať žije každý vojenský střet!
Ať žije výroba zbraní!
Vždyť na ní vydělá kdejaký skřet.
Snad nám pak sleví z daní.

Sexistický

Putin ba i Zelenský
jsou prý machři na ženský.
Nejsou sice vidět v poli,
ale ženy je furt volí.

(Z literární pozůstalosti autora)

PŘEČETLI JSME PŘES RAMENO

Objevení Mariboru

Jako čtenář trpící sečtělostí jsem nad prvními stránkami *Mariborské hypnózy* nabil sugestivního dojmu, že autorka pochází z rodu Guillauma Apollinaire a Vítězslava Nezvala. Vypráví jakoby páté přes deváté, a tím prozrazuje podobný uchvát, jaký v nich vyvolalo milované město a místo. Stejně jako oni pracuje s asociacemi z nejrůznějších zdrojů včetně kuriózních. Některé budí obdivné podezření, že byly vymyšleny, nebo přinejmenším dobásněny k nečekaným významům, například historka o muži Svaté stolice Jevgeniji Priklopkinovi ze Sibíře, který ve slavném cirkusu Nikita dokázal ze svých střev vymáčknout exkrement ztělesňující Ducha svatého, černého kocoura nebo anarchistu Rasputina. Autorku to podnítilo k myšlence o spříznění Priklopkinových experimentů s literární tvorbou.

Neméně osobitá byla její příprava na cestu: svědčí o ní moto opsané z Pitigrillho: „Moucha, štěníce a člověk jsou jedinými živočichy, kteří milují v každém období.“ Předznamenává skutečnost, že bude vyprávět o mouchách, jejichž život trvá čtrnáct dní, stejně jako doba vymezená autorčinu pobytu v Mariboru, ale že se zmíní i o lásce. Jako přípravu uvedla kromě toho také pomyšlení na hypnózu a magii a výcvik v žonglování se třemi míčky, provázené tancem hula hop.

Sama se označila za typ disponovaný k hypnotickým dobrodružstvím: jako devítiletá se zahleděla do zrcadla a sledovala v něm proměnu vlastní tváře v obličej starého člověka. V tu chvíli mi došlo, že mám v rukou text krásně potřeštěný, který diktovala básnivá logika nadobro osvobozená od tíže, jež doléhá na spisovatele, podlehnuvši touze zplodit za každou cenu závažné dílo.

Jedním dechem jsem přečetl příběh mariborského hypnotizéra Svengáliho a jeho doživotní přítelkyně, do jehož pestrých osudů zasáhl nejen Rasputin, ale i dramatik Frank Wedekind, a hlavně někdejší komunistický revolucionář a pozdější diktátor Tito. Sledoval jsem překvapivé zvraty hypnotizérova životopisu a těšil se z odboček souvislého líčení. Díky nim jsem se seznámil s kytaristou Jimem, se starým pouličním loutkářem, s Janem z Muzea pro jednoho a s paní Dášou, vlídnou osmdesátiletou hostitelkou a výtečnou kuchařkou, která věří ve spásitelskou úlohu Ruska. Propadal jsem do denních snů s vypravěčkou, již nedal spát festival metalových kapel, a ocitla se v polovědomém stavu nabízejícím vysvětlení, proč se postavy začaly prostupovat a vstupovat do situací působících jako zázrak.

Město se přede mnou objevilo jako pohyblivý obraz, nazíráno žasnoucima očima, které mě vedly od překvapení k překvapení. Nakonec mě autorka zaskočila výrokem spisovatele Drago Jančara, podle kterého je Maribor zázračnou laboratoří světa: pobyla v jeho zkumavce.

Pochopil jsem, proč jsem její vyprávění nemohl číst jinak než jedním dechem, a taky jej budu číst znovu.

(Doslov ke knize Dory Kaprálové *Mariborská hypnóza* tiskneme se souhlasem Milana Uhdeho. Knihu letos vydalo brněnské nakladatelství Větrné mlýny.)